

Edito

In juli vierde China de tachtigste verjaardag van de oprichting van de Communistische Partij. Niet dat dit veel stof deed opwaaien. Veel ingrijpender voor de Chinezen waren de opeenvolgende massacampagnes zoals de Grote Sprong Voorwaarts (1958) en de Grote Proletarische Culturele Revolutie (1966-1976). Wat die Culturele Revolutie nu juist inhield, is voor westerlingen nooit echt duidelijk geweest. Onze perceptie daarvan is trouwens ook geëvolueerd. Belangrijke factor in de westerse beeldvorming over China en de Culturele Revolutie zijn de vele Chinese films (*Het Rode Korenveld*, *Farewell to my Concubine*, *De Blauwe Vlieger...*) en boeken van succesauteurs zoals Jung Chang (*Wilde Zwanen*). Nathalie Michalek, een jonge historica, schreef een bijzonder interessante eindverhandeling over *De perceptie van de Culturele Revolutie in Vlaanderen*. Sinologe en vertaalster Jeanne Boden is ook al lang geïntrigeerd door het verschil in perceptie van de Culturele Revolutie en de periode daarna hier en in China zelf. Na lectuur van de thesis van Michalek zette ze haar eigen beschouwingen op papier. Een verhelderende kijk op een complexe geschiedenis.

De bijdrage van Jan De Preter kan gelezen worden ter aanvulling van het gebekvecht rond de moord op Lulumba. Hij onderzoekt de houding van de Belgische socialistten ten opzichte van de onafhankelijkheidsstrijd in Congo én Algerije. Binnen de partij waren er blijkbaar twee strekkingen die elk een ander ontwikkelingsparadigma aanhingen. Interessant zou zijn om in die optiek de periode na de Koude Oorlog te bestuderen en vooral de manier waarop het ontwikkelingsdenken meer en meer wordt losgekoppeld van ideologie en geïnspireerd door economische overwegingen. Of was het in de grond altijd zo ?

Het artikel van Robin Mertens is verfrissend omwille van de bronnen die hij gebruikte. Zijn verhaal over aankomst en integratie van de eerste generatie Turken in Gent bevat misschien geen spectaculair nieuwe elementen, maar hij ging de straat op met een tolk om het van de Turken zelf te horen. Ook hierop zou een vervolg moeten komen, met de ervaringen van de kinderen en misschien al de kleinkinderen van die eerste generatie. Want ook hier draait zoveel rond verkeerde beeldvorming, aan beide kanten.

Dat een persoonlijke getuigenis soms zoveel meer zegt dan een objectieve weergave van de feiten blijkt ook uit de twee stukjes die we in de rubriek Opgemerkt brengen. Het verhaal van Antoinette Kleinhaus is wellicht dat van vele kleine verzetslieden, het verhaal van Karl Manfred dat van vele kleine militanten. En toch zijn het twee bijzondere figuren.

In de rubriek Bronnen krijgt u vers verwerkt archief van het Guatemalacomitee en het Midden-Amerika Komitee.

En dan volgt nog maar eens een nieuwe rubriek, Gerestaureerd, waarin we willen proberen het monnikenwerk dat in stilte in ons restauratieatelier wordt verricht meer tot zijn recht te laten komen.

Denise De Weerdt geeft tenslotte haar persoonlijke indrukken bij de memoires van twee Gentse historici die ze zelf heeft gekend, respectievelijk als prof en als studiegenoot: Hans Van Werveke en Adriaan Verhulst. Of hoe ook hier blijkt dat alles draait rond beeldvorming...

Paule Verbruggen